

Besök i hamnarbetarstrejkens London 1972.

Uno Bohlman

Avd. 4, Göteborg

Tillsamman med 2 representanter för Skandinaviska Solidaritetskommittén för engelska hamnarbetarna, Jessika Grahn och Bengt Carlsson, besökte jag London 4/8 - 7/8 med anledning av hamnarbetarstrejken. Denna kommitté som arbetar med frivilliga medel och har medlemmar i Sverige, Norge, Danmark, Holland, Belgien och Schweiz har till syfte att knyta internationella förbindelser och därmed skapa solidaritet mellan hamnarna i Europa och dess arbetares kamp för trygghet och mänskliga förhållanden.

Inom den engelska transportarbetarfackföreningen / TGWU/ har bildats den omskrivna grupp som kallas Shop Stewards. Enligt uppgift äro de flesta av dem, dock ej alla, organiserade genom fackföreningen. Shop Stewards medlemmar har tagit till sin uppgift att, fristående i sitt arbete gentemot fackföreningen, och valda på arbetsplatsen, aktivisera och påskynda kampen för bättre förhållanden och att dessa frågor måste lösas även om det medför konflikt. Sant är, och det intrycket förde jag med mig, att i England liksom här råder stort missnöje med huvudorganisationernas sätt att agera, d.v.s. att man tillämpar en kompromiss- och förhållningstaktik i det oändliga som ej innebär några framsteg för löntagarna. Detta sätt att arbeta känna vi till från den organisation vi uteslutits från och det behöver ej närmare presenteras.

Jag fick av representanter för Shop Stewards klargjort vad arbetarnas krav innebär, preciserat i 3 punkter. Första punkten gäller oregistrerade hamnar för containertrafik. Stuveriarbetarna i England ha entydig rätt till arbete endast i de containerhamnar, som registrerats, vilket innebär att arbetsgivarna kan förlägga eller förflytta hanteringen till mindre oregistrerade hamnar, och där anlita annan betydligt billigare arbetskraft under annat avtalsområde, vilket också tillämpas.

Den andra punkten gäller anställningstrygghet i samband med containertrafik, d.v.s. rationalisering. Hur stor denna fråga är förstå vi om vi ser på antalet hamnarbetare i England under en 27-årsperiod:

1945 c:a 84 000

1967 c:a 60 000

1972 c:a 43 000

till följd av den nämnda förflyttningen av containertrafiken och rationaliseringen i samband därmed. Och i England innebär ett s.k. friställande nästan detsamma som farväl till arbetslivet, eftersom antalet arbetslösa är ung. en och en halv miljon.

Den tredje punkten är ett definitivt krav på avskaffandet av den strejklag som tillkom i sept. 1971, den s.k. I R /Industrial Relation Act/ som ger möjlighet till extrema åtgärder mot konflikter, även arrestering och som speciellt är riktad mot organisationer utanför de erkända fackföreningarna. Denna lag och hur den verkat behöver väl här ej närmare presenteras, jag uppfattar den som en parallell till de undantagslagar varmed Hitler under tolv års tid utövade sitt skräckvälde.

Man uttalade också här den meningen att icke godtaga den kompromisslösning som man misstänkte att kommittén, bestående av ägar-
na till hamnarna och T U C /Trade Union Congress, motsvarande vårt
L O/ skulle framlägga.

Jag sammanträffade även med en fackföreningsrepresentant, John
Madden. Han var district officer, d.v.s. heltidsanställd funktionär
för ett hamnområde och representerade T G W U /Transport General Wor-
kers Union/, det var den högste dignitär inom det området som vi lyc-
kades uppbringa. Med sedvanlig smidighet, som vi känna till från vå-
ra f.d. förbundsherrar, undvek han att föra frågan till sin spets,
han uttalade sig emellertid bestämt att för huvudorganisationerna är
problemet att lösa frågan om anställningstrygghet, däremot icke frå-
gan om avskaffandet av strejklagen. Min förfrågan om inte detta vore
ett problem så stort att det borde tagas upp på internationell nivå
undvek han smidigt genom att påpeka att problemet är svårare än så,
man måste också tänka på de nuvarande arbetarna i de oregistrerade
hamnarna, som skulle kunna bli arbetslösa. Jag svarade då, att kvar-
hållande av mindre betald arbetskraft och friställande av hamnarbeta-
re i varje fall måste utgöra den mest paradoxala lösningen. Vidare
förnekade han bestämt, vilket är värt att minnas, att det skulle fö-
refinnas någon konflikt mellan fackföreningen och Shop Stewards.

Vi se här de svårigheter Englands hamnarbetare ha att kämpa mot
och det finns väl inget tvivel om att vi måste känna oss helt solida-
riska med dem. Samma problem som de haft i samband med rationalise-
ringen har redan förevarit i vissa svenska hamnar och komma säker-
ligen inom en snar framtid att ytterligare aktualiseras. Jag vidhåll-

ler min uppfattning att trygghetsfrågan för hamnarna, liksom skydds-
verksamheten, är så viktig att den måste föras upp på internationell
nivå, hur svårt det än är att genomföra. Så måste även detta bli ett
av de största målen i vårt förbund, trygghet för människan i arbete
och anställning.